

“ปัญหาการกำหนดระยะเวลาการลงโทษ”

“The problem of determining the duration of a suspected the sentence”

สุปกานจน์ อินทรโชติ¹, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศกร ไชยพงษ์², ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตรดารมย์ รัตนวุฒิ³
Supakarn Intarachot¹, Asst. Prof. Dr. Akkaron Chaiyapong², Asst. Prof. Dr. Jitdarom Rattanawut³

1 นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี

โทร 0-7791-3333 โทรสาร 0-7791-3348 อีเมล 61052538107@student.sru.ac.th

2 อาจารย์ประจำหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี

โทร 0-7791-3333 โทรสาร 0-7791-3348 อีเมล Akkaron1965@windowsslive.com

3 อาจารย์ประจำหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี

โทร 0-7791-3333 โทรสาร 0-7791-3348 อีเมล lawman077355623@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการรอการลงโทษของประเทศไทย 2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับระยะเวลาการลงโทษตามกฎหมายของไทยและต่างประเทศ และ 3) เพื่อหาแนวทางในการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาการลงโทษจากที่ที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย โดยการศึกษาเอกสารจากตัวบทกฎหมาย ตำราทางวิชาการ งานวิจัย บทความจากวารสารหรือนิตยสารทางกฎหมาย เอกสารประกอบการสัมมนา สถิติ ข้อมูลจากเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ เกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการลงโทษเพื่อสร้างแนวทางการกำหนดระยะเวลาการลงโทษจำคุกที่มีความสมดุลกับวิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดอย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการศึกษาพบว่า หลักเกณฑ์ในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 กำหนดให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจพิจารณาให้โอกาสผู้กระทำความผิดกลับตัวเป็นคนดีโดยกำหนดระยะเวลาการลงโทษได้ไม่เกิน 5 ปี ซึ่งหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจศาลจะต้องคำนึงถึงโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิด พฤติการณ์ความร้ายแรงของความผิดตลอดจนโทษจำคุกที่ผู้กระทำความผิดพึงจะได้รับ การกำหนดไว้เช่นนี้เพราะระยะเวลาการลงโทษมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้ผู้กระทำความผิดได้ตระหนักและรู้สำนึกในการกระทำความผิดของตน สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้โดยไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก จากการศึกษาแนวคำพิพากษาศาลฎีกาคดีความผิดอาญาต่อแผ่นดิน ที่ศาลใช้ดุลพินิจรอการลงโทษในข้อหาและสภาพความผิดมีความร้ายแรงลักษณะเหมือนกัน เช่น ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนและฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร ศาลพิพากษากำหนดโทษจำคุกฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปีไว้ 2 ปี 6 เดือน จำนวน 2 กระทง และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไว้ 1 ปี 6 เดือน รวมโทษจำคุก 5 ปี 18 เดือน แต่ศาลกลับกำหนดระยะเวลาการลงโทษเพื่อให้จำเลยสำนึกในการกระทำและเพื่อป้องกันควบคุมไม่ให้หลบหนีไปกระทำความผิดซ้ำเพียง 1 ปี เนื่องจากศาลเห็นว่าจำเลยรับสารภาพตลอดไม่ติดใจสืบพยานและได้นำเงินมามอบให้แก่ผู้เสียหายเพื่อบรรเทาความเสียหายแล้วประกอบกับจำเลยไม่เคยจำคุกมาก่อน ซึ่งระยะเวลาการลงโทษนั้นน้อยกว่าโทษจำคุกที่ศาลกำหนดให้จำเลยต้องได้รับโทษ ซึ่งก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษอันแสดงให้เห็นถึงความไม่สมดุลระหว่างระยะเวลาการลงโทษกับความร้ายแรงของพฤติการณ์และความเสียหายในคดี และไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของการรอการลงโทษ ต่างจากหลักเกณฑ์รอการลงโทษตามกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ได้กำหนดให้การกำหนดระยะเวลาการลงโทษจะต้องไม่น้อยกว่าโทษจำคุกที่จำเลยจะต้องได้รับตามคำพิพากษา ดังนั้น

ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการลงโทษของประเทศไทยให้มีความสมดุลระหว่างระยะเวลาการลงโทษกับโทษจำคุกที่จะได้รับ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการรอกการลงโทษ ดังนี้ 1) สร้างมาตรฐานขั้นต่ำในการที่ศาลกำหนดระยะเวลาการลงโทษจะต้องไม่น้อยกว่าโทษจำคุกตามคำพิพากษาที่จำเลยจะได้รับเพื่อให้ระยะเวลาการลงโทษเป็นระยะเวลาที่ได้สมดุลกับลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความผิดหรือพฤติการณ์ในการกระทำความผิดและความเสียหายที่เกิดขึ้น ประกอบการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดระยะเวลาในการให้โอกาสผู้กระทำความผิดในคดีที่มีการกระทำความผิดลักษณะเดียวกัน และ 2) ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคแรก โดยเพิ่มบทบัญญัติในส่วนของการกำหนดระยะเวลาการลงโทษจำคุกนั้นจะต้องไม่น้อยกว่าโทษจำคุกที่จำเลยจะได้รับตามคำพิพากษา อันเป็นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดจากการใช้มาตรการการลงโทษเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์เป็นรูปธรรมในสังคมไทยได้อย่างแท้จริง

คำสำคัญ : รอกการลงโทษ, การกำหนดระยะเวลา

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ABSTRACT

The objectives of this study are to 1) study the problem of waiting period for punishment in Thailand, 2) analyze and compare the law on the waiting period for punishment under Thailand and foreign law, and 3) find guidelines for the development of the law concerning appropriate waiting period for punishment in Thailand. The study adopted the documentary research method including studying law, academic texts, research papers, articles published in legal journals or magazines, seminar handouts, statistics, information from internet sites published in Thailand and abroad regarding the stipulation of waiting period for punishment. This is to establish guidelines for waiting period that are balanced with effective rehabilitation of offenders.

According to the study, it was found that the principles of waiting period for punishment under Criminal Code, Section 56 permitted the court to use its discretion to provide the offender an opportunity to reform him/herself by stipulating the waiting period for punishment up to 5 years. The court's discretion had to consider the chance of offender's recidivism, offense severity as well as the suitable imprisonment for offender. The waiting period is extremely important since it ensures the offenders aware of their offense and reform him/herself without recidivism. The study found that the Supreme Court's judgement used its discretion on criminal offenses to suspend punishment for parallel charges and offense severity such as the offense of sexual abuse of a child under 15 years who was not his own wife and the offense of separating a child under 15 years from their parents for obscenity. The court determined the imprisonment sentence for sexual abuse of a child under 15 years, 2 counts, of 2 years and 6 months and for separating a child under 15 years from their parents for obscenity of 1 year and 6 months, totaling 5 years and 18 months, but the court determined the waiting period for punishment to ensure the accused to repent and not to reoffend only 1 year because the court heard that the accused confessed, not examined witnesses and paid the victim the damages to mitigate and the accused had never been imprisoned before. The waiting period for sentence was less than the imprisonment that the court gave the accused. It caused inequalities for the waiting period for punishment. This showed an imbalance between the waiting period and the offense severity and the damage caused by the case. It was inconsistent with the intent of awaiting punishment. The People's Republic of China's Criminal Code determined that the waiting period for punishment shall not be less than the imprisonment of the accused. Therefore, the author suggests the guidelines for developing the law on the waiting period in Thailand to ensure the balance of the waiting period subject to the intent of the waiting period as follows. 1) The minimum standard should be established in which the court determines that the period of detention shall not be less than the imprisonment of accused, so that the waiting period is balanced with the offense severity or the offense condition and the damage. The court's discretion should determine the waiting period for giving the accused an opportunity in the case of the same offense. 2) The Criminal Code, Section 56,

first paragraph, should be amended by adding provisions in the part of the waiting period which shall not be less than the imprisonment given by the judgment. This is to reform and rehabilitate the accused by using the waiting period measures to ensure the concrete results in Thailand.

Keywords : Waiting for Punishment, Determination of Time

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ความสำคัญของปัญหา

การกำหนดโทษและการลงโทษผู้กระทำความผิดถือเป็นขั้นตอนสำคัญของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal Justice) การกำหนดบทลงโทษต้องไม่เกินไปตามอรรถวิสัยของผู้พิพากษาแต่ต้องเป็นไปภายใต้กรอบของกฎหมายที่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์เอาไว้ล่วงหน้าอย่างชัดเจน (สมบัติ ชัยวณิชย์, 2563 : 283) กล่าวคือการพิจารณาพฤติการณ์การกระทำความผิดกับระดับโทษ ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและวัตถุประสงค์การลงโทษในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นเป็นกรณีไปอย่างเป็นธรรมและสมควรเพื่อให้เกิดการลงโทษทางอาญาที่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดและสอดคล้องกับหลักการลงโทษที่เหมาะสมกับบุคคล (Individual of Punishment) (ธานี วรภัทร, 2556 : 6) ดังนั้นการกำหนดบทลงโทษควรมองเป็น 2 มิติ คือ มองย้อนกลับไปมิติข้างหลังในอดีตเพื่อให้การลงโทษมีความเหมาะสมกับความผิดที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้ว และในขณะเดียวกันก็ต้องมองมิติข้างหน้าในอนาคตด้วย เพื่อที่จะให้การลงโทษมีผลในเชิงป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก

ปัจจุบันหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาได้พยายามหลีกเลี่ยงการส่งตัวบุคคลเข้าสู่เรือนจำโดยไม่จำเป็นหรือหลีกเลี่ยงการจำคุกระยะสั้น เพราะจะไม่ส่งผลต่อจำเลยในเชิงการแก้ไขแต่กลับมีผลเสียมากกว่าผลดี ประกอบกับทำให้บุคคลนั้นได้ชื่อว่าเคยถูกจำคุกมาแล้ว (ธานี วรภัทร, 2556 : 9) ดังนั้น เรือนจำจึงควรใช้ควบคุมเฉพาะผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ ผู้มีนิสัยหรือสันดานเป็นอาชญากร ผู้กระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง ไม่กระทบต่อสังคมเป็นอย่างมาก ควรหลีกเลี่ยงการจำคุกระยะสั้นโดยใช้มาตรการอื่นแทนการจำคุกจะก่อให้เกิดผลดีกว่าการลงโทษจำคุกระยะสั้น ในการลงโทษทางอาญาของประเทศไทย ศาลใช้ดุลพินิจรอกการลงโทษแทนการลงโทษจำคุกผู้กระทำความผิด หากเข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดที่จะส่งผลให้ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษจำคุก ซึ่งเป็นช่องทางหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจในการเลือกกำหนดโทษทางอาญาให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด ซึ่งหลักเกณฑ์การรอกการลงโทษจำคุกของประเทศไทยปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคแรก บัญญัติถึงเงื่อนไขของการให้ศาลใช้ดุลพินิจรอกการลงโทษ เพื่อให้โอกาสผู้กระทำความผิดกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลได้กำหนดแต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้

การกำหนดระยะเวลาในการรอกการลงโทษ ศาลจะใช้ดุลพินิจกำหนดระยะเวลาการลงโทษไว้ ทั้งนี้ต้องมีระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี ดังนั้น การกำหนดระยะเวลาการลงโทษจึงมีความสำคัญเพื่อพิสูจน์การสำนึกในการกระทำของผู้กระทำความผิดว่าจะกลับตัวเป็นพลเมืองดีไม่หวนไปกระทำความผิดซ้ำอีก ดังนั้น หากไม่ได้กำหนดมาตรฐานการกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมก็จะทำให้ศาลอาจใช้ดุลพินิจที่แตกต่างกันก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตัวบทกฎหมายแล้วเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อให้โอกาสสำหรับผู้กระทำความผิดแต่ละคดีไม่ได้ระบุไว้อย่างแน่ชัดในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษไว้เท่าใดจะมีก็เพียงโทษจำคุกสุดท้ายที่ศาลพิพากษาแก่จำเลยจะได้รับไม่เกิน 5 ปี ดังนั้น ศาลย่อมใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดระยะเวลาการลงโทษไว้เท่าใดก็สุดแล้วแต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 5 ปี เพื่อให้ผู้กระทำความผิดสำนึกในการกระทำและกลับตัวเป็นคนดีไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

ดังนั้นการใช้ดุลพินิจของศาลส่งผลกระทบต่อระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้รอกการลงโทษซึ่งมีช่วงเวลานั้นกว่าโทษจำคุกที่ผู้กระทำความผิดได้รับ ตัวอย่างเช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ คดีนี้จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน ศาลพิจารณาลงโทษจำคุก 3 ปี รอกการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี โดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 94/2560) แต่อีกคดีหนึ่งจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเช่นเดียวกัน ศาลพิจารณาลงโทษจำคุก 2 ปี 6 เดือน รอกการลงโทษจำคุกไว้ 1 ปี โดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยให้การรับสารภาพโดยตลอดและไม่ติดใจสืบพยาน แสดงถึงว่ารู้สึกสำนึกในการ

กระทำผิดประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5368/2562) หรือคดีความผิดฐานพยายามฆ่า ศาลพิจารณากำหนดบทลงโทษจำคุก 4 ปี โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้กำหนด 3 ปี โดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยได้พยายามบรรเทาผลร้ายโดยชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย จนผู้เสียหายพอใจและไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งทางคดีอาญาและคดีแพ่ง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5299/2562) ซึ่งระยะเวลาการลงโทษน้อยกว่าโทษจำคุกที่จะได้รับถึง 1 ปี และในความผิดที่จำเลยกระทำผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส ศาลพิพากษาจำคุก 4 ปี แต่กำหนดให้รอกการลงโทษจำคุกไว้ 2 ปี โดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2459-2460/2562)

จะเห็นได้ว่าในคดีที่มีการกระทำผิดฐานความผิดเดียวกันกลับมีการกำหนดระยะเวลาการลงโทษที่แตกต่างกัน และระยะเวลาการลงโทษจำคุกบางคดีน้อยกว่าโทษจำคุกที่จะได้รับ ส่งผลให้ระยะเวลาที่มีไว้เพื่อพิสูจน์การสำนึกตนกลับตัวน้อยลงตามไปด้วย หรือทำให้จำเลยที่หวนมากระทำผิดซ้ำไม่ต้องรับโทษเพิ่ม ในกรณีที่ศาลจะต้องพิพากษาคดีหลังสามารถพิจารณาบทโทษที่รอกการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลังนี้ได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 ดังนั้น หากระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ตาม มาตรา 56 วรรคแรก น้อยมากเพียงโดยยอมทำให้จุดประสงค์ที่ต้องการลงโทษจำเลยที่กลับมากระทำผิดซ้ำในระหว่างรอกการลงโทษได้ผลน้อยลงเพียงนั้น เมื่อจำเลยกระทำความผิดอีกครั้งหลังจากพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้แล้ว ย่อมไม่อาจนำโทษที่รอกการลงโทษมาบังคับแก่จำเลยได้ ในขณะที่เดียวกันจำเลยที่กระทำความผิดฐานเดียวกันแต่มีกำหนดระยะเวลาการลงโทษมากกว่าอาญาถูกบทโทษที่รอกการลงโทษไว้รวมเข้าในคดีหลังได้ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาเรื่องปัญหาการกำหนดระยะเวลาการลงโทษให้ได้ความสมดุลและเป็นแนวทางพัฒนาการกำหนดระยะเวลาการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาที่มีความเหมาะสมในการลงโทษให้เป็นแนวเดียวกันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการรอกการลงโทษให้ได้สัดส่วนและสมดุลกับโทษที่จะได้รับ
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับระยะเวลาการรอกการลงโทษของไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนากฎหมายการกำหนดระยะเวลาการลงโทษที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัย

การพิจารณากำหนดระยะเวลาในการรอกการลงโทษมีความสำคัญในแง่ที่นำมาควบคุมผู้กระทำความผิดแทนการควบคุมตัวในเรือนจำ หากการรอกการลงโทษจำคุกมีมาตรการเหมาะสมสอดคล้องกับวิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด และมีความสมดุลของการรอกการลงโทษกับโทษตามคำพิพากษาอย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้ผู้กระทำความผิดกลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีและไม่กลับมากระทำผิดซ้ำลดปัญหาอาชญากรรมในสังคม อำนวยความยุติธรรมแก่ผู้เสียหายและเหยื่อในคดีอาญารวมไปถึงความรู้สึกของผู้คนทั่วไปในสังคม พร้อมทั้งสร้างความเชื่อมั่นให้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาแก่ประชาชนเมื่อต้องพิพากษารอกการลงโทษจำเลย จึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคแรก กำหนดให้ระยะเวลาการลงโทษต้องไม่น้อยกว่าโทษที่จะได้รับตามคำพิพากษา

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้มุ่งศึกษาปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการรอกการลงโทษที่เหมาะสมกับโทษที่จะได้รับตามคำพิพากษา โดยศึกษากฎหมายอาญา กฎหมายในต่างประเทศ แนวคำพิพากษาศาลฎีกา นำมาวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทาง ในการพัฒนาการ กำหนดระยะเวลาการลงโทษที่เหมาะสมของประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาจากเอกสาร (Documentary research) ด้วบทกฎหมาย ตำรา ทางวิชาการ งานวิจัย บทความจากวารสารหรือนิตยสารทางกฎหมาย เอกสารประกอบการสัมมนา สถิติ ข้อมูลจาก เว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ เกี่ยวกับเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการลงโทษ โดยการเขียนแบบพรรณนาความ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคแรก บัญญัติหลักเกณฑ์ในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษ ให้ศาล สามารถใช้ดุลพินิจพิพากษาการลงโทษเพื่อให้โอกาสกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้กำหนดแต่ต้องไม่เกินห้าปีนับ แต่วันที่ศาลพิพากษา แต่การที่ศาลกำหนดระยะเวลาการลงโทษเพื่อให้จำเลยสำนึกในการกระทำและเพื่อป้องกัน ควบคุมไม่ให้กลับไปกระทำความผิดซ้ำเพียงช่วงระยะสั้นซึ่งน้อยกว่าโทษจำคุกที่ศาลกำหนดให้จำเลยจะต้องได้รับนั้นย่อม ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการรอกการลงโทษ อีกทั้งยังไม่สมดุลหรือได้สัดส่วนของโทษที่จะได้รับตามคำพิพากษา

ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวกับการรอกการลงโทษของต่างประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) ได้แก่ สหรัฐอเมริกา United States Code กำหนดให้ศาลมีอำนาจในการพิจารณาใช้ดุลพินิจในการรอก การลงโทษจำเลยได้กว้างขวางกว่าประเทศไทย แต่ในส่วนของ การกำหนดระยะเวลาการคุมความประพฤติ United States Code กำหนดให้ศาลต้องคำนึงถึงปัจจัยที่ใช้พิจารณาในการกำหนดโทษประกอบด้วย ทำให้การกำหนด ระยะเวลาในการคุมประพฤติในสหรัฐอเมริกาจะต้องพิจารณาถึงลักษณะและพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด ประวัติ และลักษณะของจำเลย ความร้ายแรงของความผิด การยับยั้งการกระทำผิดทางอาญาอย่างเพียงพอ ตลอดจนศาลจะต้อง คำนึงถึงประเภทของโทษและคำพิพากษาของโทษที่พิจารณากำหนดไว้แล้ว และจะต้องหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดความแตกต่าง หรือความเหลื่อมล้ำในการกำหนดโทษโดยไม่มีเหตุผลระหว่างจำเลยที่มีประวัติคล้ายคลึงกันซึ่งมีความผิดในพฤติกรรม คล้ายคลึงกัน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ในกฎหมายอาญาของประเทศไทยไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนเพื่อเป็นเกณฑ์ให้ศาลจะต้อง คำนึงและนำไปพิจารณาประกอบในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษหรือการคุมประพฤติผู้กระทำความผิด สำหรับ ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) อาทิ สหพันธสาธารณรัฐเยอรมนี ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจ กำหนดระยะเวลาการคุมประพฤติไม่น้อยกว่า 2 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่มากกว่าระยะเวลาที่กำหนดให้เป็น เงื่อนไขของโทษจำคุกที่จะได้รับการรอกการลงโทษ ส่วนสาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบัญญัติไว้ในกฎหมายอาญาของ สาธารณรัฐประชาชนจีนที่ชัดเจนว่า การกำหนดระยะเวลาการคุมประพฤติในระหว่างรอกการลงโทษไม่น้อยกว่าระยะเวลาที่ กำหนดไว้ให้ต้องรับโทษจำคุก ซึ่งอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ของระยะเวลาการคุมประพฤติในระหว่างรอกการลงโทษที่ต้องไม่น้อย กว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี แตกต่างจากหลักเกณฑ์การกำหนดระยะเวลาการลงโทษของประเทศไทย ซึ่งศาลใช้ดุลพินิจ พิจารณากำหนดระยะเวลาการลงโทษไว้เท่าใดก็ได้แล้วแต่ทั้งนี้แต่ต้องไม่เกิน 5 ปี นอกจากนี้ในประเทศญี่ปุ่นมี หลักเกณฑ์ในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษที่คล้ายคลึงกับหลักเกณฑ์รอกการลงโทษของไทยในอดีตก่อนมีการ เปลี่ยนแปลงตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ.2559 กล่าวคือ ประเทศญี่ปุ่น

กำหนดเงื่อนไขการรอกการลงโทษไว้ เมื่อบุคคลถูกพิพากษาให้จำคุกไม่เกิน 3 ปี อาจให้รอกการลงโทษไว้ได้ เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษามีผลถึงที่สุด

สรุปผลการวิจัย

กำหนดระยะเวลาการรอกการลงโทษที่ไม่สอดคล้องกับความร้ายแรงและพฤติการณ์แห่งคดี ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำซึ่งจากการศึกษาพบว่า

1. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการรอกการลงโทษ

คดีที่จำเลยกระทำความผิดฐานความผิดเดียวกัน ศาลกำหนดโทษจำคุกที่มีระยะเวลาจำคุกที่แตกต่างกัน แต่กลับกำหนดระยะเวลาการรอกการลงโทษไว้เท่ากัน หรือการกำหนดระยะเวลาการรอกการลงโทษไม่ได้มีความสอดคล้องกับระยะเวลาจำคุกที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับ ซึ่งความไม่สอดคล้องในการกำหนดระยะเวลาการรอกการลงโทษของผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะความร้ายแรงและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดและความเสียหายที่เกิดขึ้นแตกต่างกันนั้น ส่งผลต่อระยะเวลาการรอกการลงโทษที่ศาลกำหนดเพื่อให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้กลับตัวเป็นพลเมืองดี เช่น ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดที่มีระยะเวลาการรอกการลงโทษที่น้อยกว่าระยะที่จะต้องถูกลงโทษจำคุก เพราะทำให้เวลาในการปรับปรุงพฤติกรรมหรือฟื้นฟูแก้ไขความประพฤติมีระยะเวลาที่น้อยลงหรือมีระยะเวลาเท่ากับระยะเวลาของการรอกการลงโทษในคดีที่มีลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความผิดหรือพฤติการณ์ในการกระทำความผิดน้อยกว่าในฐานความผิดเดียวกัน อันกระทบต่อความเสมอภาคในการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดระยะเวลาและช่วงเวลาที่ใช้กำหนดมาตรการเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด ทั้งที่ระยะเวลาการรอกการลงโทษจะเป็นเสมือนเครื่องควบคุมสติและยับยั้งความประพฤติไม่ให้หลงผิดคิดกระทำความผิดซ้ำ นอกจากนี้ระยะเวลาที่กำหนดให้รอกการลงโทษซึ่งเปรียบได้กับภาคทัณฑ์ความผิดก็เป็นเพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ น้อยกว่าระยะเวลาที่จะต้องถูกคุมขังในเรือนจำ ไม่เป็นผลในทางข่มขู่และป้องกันให้ผู้กระทำความผิดหวาดกลัวไม่คิดกระทำความผิดซ้ำ ในขณะที่เดียวกันเรื่องดังกล่าวอาจทำให้ประชาชนในสังคมเสื่อมความศรัทธาต่อกระบวนการยุติธรรม ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อสิ้นระยะเวลาการรอกการลงโทษแล้วบุคคลนั้นก็พ้นโอกาสที่จะต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดที่ตนได้ก่อ แม้กลับไปกระทำความผิดหลังวันพ้นกำหนดรอกการลงโทษเพียงวันเดียว กฎหมายก็มีอาจลงโทษในการกระทำความผิดครั้งก่อนได้อีกเลย และไม่อาจให้วิธีการเพิ่มโทษบุคคลที่กระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92-93 (คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ 2104/2511) เพราะผู้กระทำความผิดที่รอกการลงโทษหากไม่ได้กระทำความผิดซ้ำอีกในระหว่างรอกการลงโทษ ผู้นั้นก็จะไม่ต้องรับโทษที่ศาลกำหนดไว้จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้นั้นพ้นจากการรับโทษมาก่อน

2. ความสอดคล้องของการรอกการลงโทษกับโทษตามคำพิพากษา

หลักเกณฑ์ที่ศาลจะใช้ในการกำหนดระยะเวลาการรอกการลงโทษจำเลยแต่ละรายเป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามแนวทางการรอกการลงโทษเกิดผลสัมฤทธิ์เป็นรูปธรรมได้อย่างแท้จริง เนื่องจากความสำคัญของระยะเวลาการรอกการลงโทษ เพื่อให้จำเลยตระหนักและรู้สำนึกในการกระทำความผิดของตน การที่ผู้กระทำความผิดแต่ละรายมีภูมิหลังแตกต่างกัน ดังนั้นการใช้มาตรการรอกการลงโทษศาลจะต้องคำนึงถึงหลักการลงโทษให้เหมาะสมกับบุคคล (Individualization of Punishment) เพื่อให้การรอกการลงโทษได้สมดุลและมีสัดส่วนเหมาะสมกับความร้ายแรงและพฤติการณ์อันเกิดจากการกระทำ เนื่องจากระยะเวลาการรอกการลงโทษจะเป็นเครื่องพิสูจน์จำเลยว่าสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้และไม่หวนไปกระทำความผิดซ้ำ ทั้งนี้ หากผู้กระทำความผิดอยู่ในระหว่างรอกการลงโทษและกระทำความผิดซ้ำอีก ศาลที่พิพากษาคดีหลังอาจสั่งขังโทษจำคุกที่รอกการลงโทษไว้ในการลงโทษจำคุกครั้งหลังได้ซึ่งเป็นแนวทางในการเพิ่มโทษของผู้กระทำความผิดซ้ำในระหว่างรอกการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58

การกำหนดระยะเวลาการลงโทษจึงต้องสอดคล้องกับโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำของจำเลยแต่ละราย หากผู้กระทำผิดมีโอกาสสูงที่จะสามารถกระทำความผิดซ้ำก็ควรกำหนดระยะเวลาการลงโทษให้ยาวนานกว่าปกติ เพื่อให้เวลาเป็นตัวป้องกันและควบคุมดูแลผู้กระทำความผิดอย่างน้อยก็เป็นช่วงที่อยู่ในระยะเวลาการลงโทษ เปรียบเสมือนเป็นการป้องกันอาชญากรรมไม่ให้เกิดขึ้นซ้ำในสังคมได้โดยมิต้องนำตัวจำเลยไปคุมขังในเรือนจำ แต่เป็นการปล่อยให้จำเลยอยู่ต่อไปในสังคมให้จิตสำนึกของผู้กระทำความผิดเองคอยควบคุมและยับยั้งจิตใจตัวเองไม่คิดประพฤตินสิ่งผิดกฎหมาย ทั้งนี้ ความร้ายแรงของความผิดเป็นสิ่งที่ศาลจะต้องคำนึงถึงในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษ เพราะ ความร้ายแรงของพฤติการณ์ในการกระทำความผิดเป็นสิ่งที่สื่อถึงสภาพจิตใจและความซื่อสัตย์ในจิตใจของผู้กระทำ ความผิดที่ควรจะต้องได้รับการฟื้นฟูแก้ไข ซึ่งความร้ายแรงของความผิดเหล่านี้ย่อมแปรผันตรงต่อโทษจำคุกที่จำเลยจะได้รับ กล่าวคือในคดีที่สภาพความผิดมีความร้ายแรงมาก ศาลจะกำหนดความหนักเบาของโทษจำคุกก็จะสูงตามไปด้วย ฉะนั้นในคดีที่มีโทษจำคุกสูงศาลย่อมต้องกำหนดระยะเวลาการลงโทษไว้นานกว่าคดีที่มีโทษจำคุกสั้นกว่าเพื่อให้สมดุล ความร้ายแรงของพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยรายนั้น

3. การกำหนดระยะเวลาการลงโทษที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

ผู้ศึกษาได้ศึกษาประมวลกฎหมายอาญาประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งมีบทบัญญัติหลักเกณฑ์การกำหนด ระยะเวลาคุมประพฤติหรือระยะเวลาการลงโทษจะต้องไม่น้อยกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้ต้องรับโทษจำคุก ซึ่งอยู่ ภายใต้อัตลักษณ์ของระยะเวลาคุมประพฤติที่ต้องไม่น้อยกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี หากประเทศไทยนำหลักเกณฑ์การ กำหนดระยะเวลาการลงโทษโดยนำแบบอย่างของสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่าโทษจำคุกที่ จะได้รับ เป็นแนวทางที่นำมากำหนดเพิ่มเติมเป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษในประมวลกฎหมาย อาญาของประเทศไทย จะทำให้เกิดผลดีเพราะการกำหนดระยะเวลาการลงโทษมีความสมดุลกับโทษจำคุกและ สอดคล้องกับความร้ายแรงของพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยในแต่ละคดี และป้องกันการหลีกหนีล่าของการ กำหนดระยะเวลาการลงโทษของศาลในประเทศไทยได้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการลงโทษไม่สมดุลโทษตามคำพิพากษา

ความไม่สมดุลในการกำหนดระยะเวลาการลงโทษของผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะความร้ายแรงของ การกระทำความผิด พฤติการณ์ในการกระทำความผิดและความเสียหายที่เกิดขึ้นแตกต่างกันในคดีเดียวกัน ส่งผลให้ จุดประสงค์ของการฟื้นฟูผู้กระทำความผิดโดยการใช้มาตรการการลงโทษไม่เกิดประสิทธิภาพในบางคดี และอาจเกิด ความเหลื่อมล้ำของระยะเวลาการลงโทษในคดีที่มีพฤติการณ์แห่งคดีคล้ายคลึงกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎี การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู และหลักการลงโทษให้เหมาะสมกับบุคคล

2. แนวทางในการพัฒนากฎหมายการกำหนดระยะเวลาการลงโทษที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

ให้เพิ่มเติมหลักเกณฑ์ให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดระยะเวลาการลงโทษของประเทศไทย โดยกำหนด หลักเกณฑ์การกำหนดระยะเวลาการลงโทษหรือระยะเวลาที่ถูกคุมประพฤติจะต้องไม่น้อยกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้ ต้องรับโทษจำคุก จะสามารถพัฒนาการกำหนดระยะเวลาการลงโทษให้มีความสมดุลกับโทษจำคุกและสอดคล้องกับ ความร้ายแรงของพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยในแต่ละคดี และลดปัญหาความเหลื่อมล้ำของระยะเวลาการ ลงโทษในคดีที่มีพฤติการณ์แห่งคดีคล้ายกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐ ประชาชนจีนที่กำหนดไว้ว่าระยะเวลาที่ผู้กระทำความผิดต้องถูกคุมประพฤติหรือการลงโทษจะต้องไม่น้อยกว่า ระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้ต้องรับโทษจำคุก

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้มีมาตรฐานขั้นต่ำให้กับระยะเวลาการลงโทษเพื่อให้ระยะเวลาการลงโทษเป็นระยะเวลาที่สมคูลกับลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความผิดหรือพฤติการณ์ในการกระทำความผิดและความเสียหายที่เกิดขึ้น หรือควรมีเกณฑ์กำหนดให้ศาลจะต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษมาประกอบดุลพินิจในการพิจารณากำหนดระยะเวลาการลงโทษและระยะเวลาคุมประพฤติในทุกคดี เพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำของทั้งระยะเวลาของคดีที่มีลักษณะเดียวกัน

2. ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคแรก ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดระยะเวลาการลงโทษ ให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจเพื่อให้ออกาสผู้กระทำความผิดกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้อำนาจแต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษาแต่จะต้องไม่น้อยกว่าโทษจำคุกที่จำเลยจะได้รับ ดังต่อไปนี้

ร่าง

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๖ ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุกหรือปรับ และในคดีนั้น ศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ไม่ว่าจะลงโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือลงโทษปรับ ถ้าปรากฏว่า ผู้นั้น

(๑) ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือ

(๒) เคยรับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิด ลหุโทษ หรือเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ

(๓) เคยรับโทษจำคุกมาก่อน แต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วเกินกว่าห้าปีแล้วมากระทำความผิดอีก โดยความผิดในครั้งหลังเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

และเมื่อศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือการรู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น หรือเหตุอื่นอันควรปรานีแล้ว ศาลจะพิพากษาว่า ผู้นั้นมีความผิด แต่รอการกำหนดโทษ หรือกำหนดโทษ แต่รอการลงโทษไว้ไม่ว่าจะเป็นโทษจำคุกหรือปรับอย่างหนึ่งอย่างใดหรือ ทั้งสองอย่าง เพื่อให้โอกาสกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้

กำหนดซึ่งไม่น้อยกว่าโทษจำคุกที่ผู้นั้นจะได้รับแต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังต่อไปนี้ด้วยหรือไม่ก็ได้”

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

เอกสารอ้างอิง

หนังสือ

เกียรติขจร วัฒนสวัสดิ. (2549) คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สำนักอบรมนิติบัณฑิตยสภา.

คณิต ณ นคร. (2556). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน.

_____. (2560) กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน.

จิตติ ดิงศภัทย์. (2536) กฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งนิติบัณฑิตยสภา.

_____. (2546) กฎหมายอาญา ภาค 1. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร : หจก.จิรัชการพิมพ์.

_____. (2555) กฎหมายอาญาภาค 1. (พิมพ์ครั้งที่ 11) กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์นิติบัณฑิตยสภา.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2554) คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน.

ธานี วรภัทร์ . (2555) กฎหมายว่าด้วยโทษจำคุก. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน.

นวนลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2548). อาชญากรรม การป้องกัน : การควบคุม. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี : พรทิพย์การพิมพ์.

แสวง บุญเฉลิมวิภาส. (2539). หลักกฎหมายอาญา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

หยุด แสงอุทัย. (2542) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ปรกายพริก.

_____. (2537). กฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. (2556). กฎหมายอาญา ภาค 1. (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อัศคร ไชยพงษ์. (2562). อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา (Criminology and Penology), (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เด็อนตุลา.

อัจฉริยา ชูตินันท์. (2557). อาชญวิทยาและสังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : วิญญู ชน.

อุทิศ อาทิวะ. ทฤษฎีอาชญวิทยากับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. กรุงเทพฯ : วิเจพรีนติ้ง, ม.ป.ป.

บทความวารสาร

พงษ์ธร ธัญญสิริ. (2555, มกราคม - เมษายน) เหลียวหลัง แลหน้า เพื่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทย.วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย. 4(1), 93.

วิวรรณ ดำรงกุลนันท์. (2560,กรกฎาคม-ธันวาคม). หลักเกณฑ์ใหม่ในการรอกำหนดโทษและรอกำหนดโทษ. ”วารสารรามคำแหง ฉบับนิติศาสตร์. 6(2). 116.

สมบัติ ชัยฉนิษฐ์. (2563 กันยายน). ปัญหาในการลงโทษให้เหมาะสมกับบุคคล. วารสารสังคมศาสตร์ และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ 5(9), 284.

วิทยานิพนธ์

กิตตินันท์ วิทยุรัตน์. (2559). **กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษ : ศึกษากรณีการจัดการศึกษาของผู้ต้องขัง**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตนิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ชยานิส ภาชีรัตน์. (2562) **กฎหมายต้นแบบว่าด้วยการระงับข้อพิพาทในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา**. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิตนิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

ฐาปกรณ์ เทียงธรรม. (2557). **การใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ : ศึกษาเฉพาะการรอกการลงโทษ**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตนิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ธานี วรภัทร์. (2552) **กฎหมายบังคับโทษในประเทศไทย : การบังคับโทษจำคุก**. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิตนิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

นันทิพัฒน์ บุญทวี. (2550) **ปัญหาการรอกการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตนิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปิยพรรณ พรหมเมศร. (2556). **กฎหมายเกี่ยวกับการพนัน : ศึกษามาตรการหลีกเลี่ยงการลงโทษจำคุกผู้เล่นการพนัน**. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ยศพัทธ์ เวชมุข . (2555) **ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการเปรียบเทียบปรับของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ.2535**. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี.

สหธน รัตนไพจิตร. (2527) **ความประสงค์ของการลงโทษอาญาศึกษาเฉพาะประเทศไทยสมัยใช้กฎหมายลักษณะอาญาและประมวลกฎหมายอาญา**. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สหวัฒน์ ธนาจุฬาวงษ์. (2561). **การกำหนดในคดีอาญา ศึกษาความผิดฐานผลิต**. วิทยานิพนธ์นิติ ศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

สิทธิโชค ตรีเนตร . **การนำมาตรการลดโทษมาใช้แก่ผู้กระทำความผิดที่ให้ความร่วมมือที่เป็นประโยชน์แก่การดำเนินคดี**. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

เอกสารบรรยายและรายงานที่นำเสนอในที่ประชุม

มหาวิทยาลัยรังสิต. (2562). **เอกสารสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปี 2562 : การลงโทษผู้กระทำผิดทางอาญา Criminal Offenders' Punishment .** (ณ อาคารพิชมณศ (student center) อาคาร 6 มหาวิทยาลัยรังสิต. 26 เมษายน 2562)

รายงานวิจัย

กิตติพัชร์ วราอุบล, อติยา เอกกุล, พนารัตน์ คิตจิตต์, วรสิทธิ์ อภิชาติโชติ, วราภรณ์ สุระพัฒน์พิชัย, ศิณิภา เกียรติกังวาฬไกล, ศุภวิทย์ ตั้งตรงจิตต์, สุรพล คงลาภ, อุและ ทิศ สุภาพ, (2549). **การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลยุติธรรม**. รายงานวิชาการ การอบรมหลักสูตร ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาล ชั้นต้น รุ่นที่ 3 สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม.

ณรงค์ ใจหาญและคณะ. (2554) การจัดแบ่งกลุ่มความผิดและโทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย (Classification of Crime). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

ธานี วรภัทร์. (2556). โทษจำคุกตามกฎหมายไทย. รายงานการฝึกอบรม หลักสูตรหลักนิติธรรมเพื่อ ประชาธิปไตย รุ่นที่ 1 มหาวิทยาลัยรัฐธรรมนูญ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ.

วิกรม วรการ. (2551). การใช้ดุลพินิจการรอการกำหนดโทษและการรอการลงโทษ. รายงานผลงานส่วนบุคคลการอบรมหลักสูตร ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้น รุ่นที่ 6 สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่าย ตุลาการศาลยุติธรรม.

วิฑูร วิมลเศรษฐ. (2558). ดุลพินิจในการกำหนดโทษทางอาญาในความผิดเกี่ยวกับป่าไม้. ผลงานส่วนบุคคลของการอบรมหลักสูตร ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้น รุ่นที่ 14 สถาบันพัฒนา ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม.

ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธุ์ และคณะ. (2551). การศึกษาแนวทางและความเป็นไปได้ในการนำมาตรกลงโทษระดับกลางมาใช้เพื่อเป็นมาตรการทางเลือกในการลงโทษผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย. รายงานวิจัย กรุงเทพมหานคร : คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี